

РЕШЕНИЕ

№ 5338

гр. София, 01.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 15.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Велина Димитрова, като разгледа дело номер **14600** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

10

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е ревизионен акт №[ЕИК]/22.10.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С.. Жалбоподателят обжалва ревизионния акт, с който е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за периода м. 12.2008 г. общо в размер на 24 643, 46 лв. по фактура № 1/01.12.2008 г. и фактура № 2/15.12.2008 г., издадени от [фирма].

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Извършената ревизия е по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е във връзка с решение № 1707/03.12.2009 г. на директора на дирекция „О.” С., с което е отменен ревизионен акт № [ЕГН]/29.06.2009 г. в частта за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчен период м. 12.2008 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия за периода при спазване на дадените указания. Със заповед за възлагане на ревизия №

1003158/06.04.2010 г., изменена със заповед № 1004155/19.05.2010 г. издадени от Д. В. Я. – началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периода 01.12.2008 г. – 31.12.2008. На търговското дружество, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия, видно от отбелязването на разписката за връчването ѝ. Със заповедта за възлагане на ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията. Изготвен е ревизионен доклад № 1004844/09.08.2010 г., същият е връчен на ревизираното лице на 24.09.2010 г., съдържа реквизитите по чл. 117, ал. 2 от ДОПК. Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт. В хода на ревизионното производство е било установено, че основната дейност на дружеството е свързана с извършване на проектиране и изграждане на обекти, произвеждащи електроенергия от възобновяеми източници, като през ревизирания период дейността е била насочена към развитието на ветроенергиен проект „Д.” в област с административен център [населено място]. В хода на ревизионното производство е представен договор за разработване на ветроенергиен проект от 05.09.2008 г., сключен между [фирма] (наричан „Е.” или купувач) и В. Г. Г. (изпълнител). Към договора е бил сключен анекс № 1/01.12.2008 г., съгласно който [фирма] (преди наричана [фирма]) купувач и В. Г. Г., изпълнител се споразумяват относно прехвърляне на права на купувача и относно прехвърляне на права на изпълнителя, а именно споразумяват се, че за целите на бъдещото развитие на проекта „Д.” купувачът ([фирма] (преди наричана [фирма]) прехвърля всичките си права и ползи, произтичащи от договора за разработване на ветроенергиен проект на изцяло собственото си дъщерно дружество [фирма], като [фирма], от своя страна приема прехвърлянето на задълженията, отговорностите и правата на купувача съгласно договора. От друга страна, отново за целите на бъдещото развитие на проекта „Д.” изпълнителят В. Г. Г. прехвърля всичките си права и ползи, произтичащи от договора за разработване на ветроенергиен проект на търговското дружество [фирма], представлявано от В. Г. Г., което дружество от своя страна приема прехвърлянето на задълженията, отговорностите и правата на изпълнителя съгласно договора. В хода на ревизионното производство е установено, че [фирма] е издало на [фирма] фактура № 1/01.12.2008 г. с предмет на доставката услуги по договор за развитие на ветроенергиен проект „Д.” (5% от стойността на договора – фаза „А”) за следните 5 парцела: 036045 – 4200 евро, 041017 – 4200 евро, 018023 – 4200 евро, 024038 – 4200 евро и 036049 – 4200 евро или общата стойност на фактурата е 41072, 43 лв. с начислен ДДС 8 214, 49 лв., както и фактура № 2/01.12.2008 г. с предмет на доставката услуги по договор за развитие на ветроенергиен проект „Д.” (10% от стойността на договора – фаза „Б”) за следните парцели: 036045 – 8400 евро, 041017 – 8400 евро, 018023 – 8400 евро, 024038 – 8400 евро, 036049 – 8400 евро или с обща стойност 82 144, 86 лв. и начислен ДДС 16 428, 97 лв. В хода на ревизионното производство е установено, че към датата на издаване на посочените 2 фактури [фирма] вече е собственик на само един от посочените парцели, а 4 от тях са продадени (парцел 041017 е продаден на [фирма] на 25.03.2008 г., парцел № 018023 е продаден на [фирма] на 04.04.2008 г., парцел № 024038 и парцел № 036049 са продадени на [фирма] на 22.05.2008 г. Б. е извършена насрещна проверка на [фирма], при която е било установено, че има сключен договор за

развитие на ветроенергиен проект в [населено място], област с административен център [населено място] от 01.12.2008 г. между [фирма] (като възложител) и [фирма] (като изпълнител), а предмет на договора са дейности по развитие на ветроенергиен проект. Не са представени доказателства, от които да се установява наличието на плащане по договора, а съгласно същия договор [фирма] ще заплати уговорената цена при получаване на разрешително за строеж, каквото не се установява да е получено. В хода на ревизионното производство са представени писмени обяснения от представителя на [фирма], съгласно които [фирма] е 100% собственост на [фирма]. Б. е извършена насрещна проверка на [фирма], при която е било установено, че има сключен договор за развитие на ветроенергиен проект в [населено място], област с административен център [населено място] от 01.12.2008 г. между [фирма] (като възложител) и [фирма] (като изпълнител), а предмет на договора са дейности по развитие на ветроенергиен проект. Не са представени доказателства, от които да се установява наличието на плащане по договора, а съгласно същия договор [фирма] ще заплати уговорената цена при получаване на разрешително за строеж, каквото не се установява да е получено. След анализ на събраните по делото доказателства ревизиращият орган е направил извода, че фактура № 1/01.12.2008 г. и фактура № 2/15.12.2008 г. са издадени без основание и тъй като не са установени доказателства за извършени услуги от [фирма] е приел, че не е налице доставка по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, следователно и ДДС е начислен без основание. Направен е извода, че на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС за [фирма] не е налице правото на приспадане на данъчен кредит поради неправомерно начислен ДДС от доставчика [фирма] общо в размер на 24 643, 46 лв. (8214, 49 лв. по фактура № 1/01.12.2008 г. и 16 428, 97 лв. по фактура № 2/15.12.2008 г.).

Осъществено е обжалването по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на дирекция „О.“ в ЦУ на НАП е потвърдил ревизионния акт.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

При съобразяване на мотивите, съдържащи се в решение № 16111/17.12.2012 г. на върховния административен съд, постановено по адм.д. № 4898/2012 г. преди решаването на спора по същество настоящата съдебна инстанция следва да се произнесе относно обстоятелството дали обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган.

От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган, от компетентен орган са били издадени и заповедите за възлагане на ревизия на търговското дружество. При тези изводи настоящата съдебна инстанция съобразява обстоятелството, че обжалваният ревизионен акт е издаден при извършена ревизия по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е във връзка с решение № 1707/03.12.2009 г. на директора на дирекция „О.“ С., с което е отменен ревизионен акт № [ЕГН]/29.06.2009 г. в частта за установяване на задълженията по ЗДДС за данъчен период м. 12.2008 г. и преписката е върната за извършване на нова ревизия за периода при спазване на дадените

указания, с оглед на което ревизионното производство, което е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт не е ново производство, а е възстановена висящността на старото ревизионно производство. При повторност на ревизията по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК, при установени данни, че отмяната на ревизионния акт е постановена поради непълнота на събраните при ревизията доказателства, а не поради нередовност на връчването на заповедта за възлагане на ревизията не се поставя началото на ново ревизионно производство, а се възстановява висящността на старото. В процесния случай, от съдържанието на решение № 1707/03.12.2009 г. се установява именно обстоятелството, че ревизионният акт е отменен поради непълнота на събраните при ревизията доказателства. Предвид именно обстоятелството, че в процесния случай се възстановява висящността на старото производство следва да се направи преценката за компетентността на органа, издал заповедта за възлагане на ревизия към момента на образуване на това ревизионно производство (чиято висящност се възстановява), като към този момент следва да се прецени коя е компетентната териториална дирекция по смисъла на чл. 8 от ДОПК според седалището и адреса за кореспонденция на дружеството към този момент. При наличието на последващи изменения относно седалището и адреса за кореспонденция на дружеството приложение ще намери чл. 7, ал. 4 от ДОПК.

В процесния случай от събраните по делото доказателства се установява, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия № 900972/11.02.2009 г., издадена от М. Г. Р. на длъжност началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Д.” в ТД на НАП С., изменена със заповед за възлагане на ревизия № 902685/17.04.2009 г., издадена също така от М. Г. Р. на длъжност началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Д.” в ТД на НАП С.. От събраните по делото доказателства (извлечение от търговски регистър за историята на седалището и адреса за управление на [фирма]) се установява, че за периода 06.11.2008 г. – 05.08.2009 г. седалището и адреса на управление на [фирма] е [населено място], [община], район С., [улица], вх. Б, ет. 4. Съгласно чл. 8, ал. 1, т. 3 от ДОПК компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс, освен ако е предвидено друго, е териториалната дирекция по седалището на местните юридически лица. Предвид обстоятелството, че седалището на търговското дружество е било в [населено място], то и заповедите за възлагане на ревизия са били издадени от орган по приходите в ТД на НАП С.. Следователно, същите несъмнено са издадени от компетентен орган. Тези изводи не се отричат от обстоятелството, че впоследствие седалището на търговското дружество е било променено в [населено място] предвид обстоятелството на текста на чл. 7, ал. 4 от ДОПК, съгласно който при промяна в обстоятелствата, обуславящи териториалната компетентност, производството се довършва от органа, който го е започнал. В тази връзка като несъмнено следва да се определи и издаването на последвалите две заповеди за възлагане на ревизия отново от орган по приходите от ТД на НАП С.. Изводите на настоящата инстанция са съобразени с обстоятелството, че при повторност на ревизията по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК, при установени данни, че отмяната на ревизионния акт е постановена поради непълнота на събраните при ревизията доказателства, а не поради нередовност на връчването на заповедта за възлагане на ревизията не се поставя началото на ново ревизионно производство, а се възстановява висящността на старото. При така направените изводи за компетентност на органа, издал заповедите за възлагане на ревизия следва и извода за компетентност на орган, издал обжалвания ревизионен акт,

а именно орган по приходите от ТД на НАП С.. Тези си изводи настоящата инстанция съобразява с чл. 119, ал. 2 от ДОПК и с обстоятелството, че компетентността на органа, издал ревизионния акт е производна на компетентното на органа, издал заповедта за възлагане на ревизия, или след като органът, издал заповедта за възлагане на ревизия от ТД на НАП С. се определя като компетентен орган, то като такъв в този смисъл следва да се определи и органа, издал ревизионния акт, който е орган по приходите от ТД на НАП С..

Следователно, обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган. Разгледана по същество, жалбата срещу него е неоснователна.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите правилно са възприети от ревизиращите органи, а и от решаващия административен орган. Така установените факти се подкрепят и от събраните по делото доказателства. В хода на ревизионното производство е представен договор за разработване на ветроенергиен проект от 05.09.2008 г., сключен между [фирма] (наричан „Е.“ или купувач) и В. Г. Г. (изпълнител). Предметът на договора е определен в т. 2, като съгласно т. 2.1 изпълнителят (В. Г. Г., а впоследствие [фирма]) се задължава да предприеме дейностите, определени в договора, по специално да изпълни всички задачи и процедури, за да доведе проекта до етап, в който купувачът ([фирма], а впоследствие [фирма]) притежава всички необходими документи, разрешителни, становища, лицензи, оторизации и други документи, които му позволяват започването на строителните работи по изграждането на ветрогенератор (фазата готовност за строеж, който ще се разположи в Д., [община]. Съгласно т. 3 „разработване на проекта”, разработването е разпределено на няколко фази, като фаза А включва подписване на договор за разработване, а фаза Б включва оценка за въздействието върху околната среда. Цената и плащането са уредени в т. 4, като съгласно т. 4.4 стойността на проекта се заплаща от купувача на етапи – 5% от стойността на проекта на тази дата (фаза А), 10% от стойността на проекта при получаване на оценка за въздействието върху околната среда от РИОСВ и от МОСВ (фаза Б). Към договора е бил сключен анекс № 1/01.12.2008 г., съгласно който [фирма] (преди наричана [фирма]) купувач и В. Г. Г., изпълнител се споразумяват относно прехвърляне на права на купувача и относно прехвърляне на права на изпълнителя, а именно споразумяват се, че за целите на бъдещото развитие на проекта „Д.“ купувачът ([фирма] (преди наричана [фирма]) прехвърля всичките си права и ползи, произтичащи от договора за разработване на ветроенергиен проект на изцяло собственото си дъщерно дружество [фирма], като [фирма], от своя страна приема прехвърлянето на задълженията, отговорностите и правата на купувача съгласно договора. От друга страна, отново за целите на бъдещото развитие на проекта „Д.“ изпълнителят В. Г. Г. прехвърля всичките си права и ползи, произтичащи от договора за разработване на ветроенергиен проект на търговското дружество [фирма], представлявано от В. Г. Г., което дружество от своя страна приема прехвърлянето на задълженията, отговорностите и правата на изпълнителя съгласно договора. В хода на ревизионното

производство е установено, че [фирма] е издало на [фирма] фактура № 1/01.12.2008 г. с предмет на доставката услуги по договор за развитие на ветроенергиен проект „Д.“ (5% от стойността на договора – фаза „А“) за следните 5 парцела: 036045 – 4200 евро, 041017 – 4200 евро, 018023 – 4200 евро, 024038 – 4200 евро и 036049 – 4200 евро или общата стойност на фактурата е 41072, 43 лв. с начислен ДДС 8 214, 49 лв., както и фактура № 2/01.12.2008 г. с предмет на доставката услуги по договор за развитие на ветроенергиен проект „Д.“ (10% от стойността на договора – фаза „Б“) за следните парцели: 036045 – 8400 евро, 041017 – 8400 евро, 018023 – 8400 евро, 024038 – 8400 евро, 036049 – 8400 евро или с обща стойност 82 144, 86 лв. и начислен ДДС 16 428, 97 лв. В хода на ревизионното производство е установено, че към датата на издаване на посочените 2 фактури [фирма] вече е собственик на само един от посочените парцели, а 4 от тях са продадени (парцел 041017 е продаден на [фирма] на 25.03.2008 г., парцел № 018023 е продаден на [фирма] на 04.04.2008 г., парцел № 024038 и парцел № 036049 са продадени на [фирма] на 22.05.2008 г. Това са именно фактурите, по които е отказано правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция. Изводите на ревизиращите органи, а и на решаващия административен орган са законосъобразни. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено в чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Следователно, правото на приспадане на данъчен кредит във всеки случай предполага наличието на осъществена доставка на стоки или услуги. Освен това чл. 68, ал. 1 от ЗДДС предполага правото на приспадане на данъчен кредит за получени от лицето стоки или услуги по облагаема доставка. Облагаема доставка съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [9](#), когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго. Напълно идентична в тази насока е и разпоредбата на чл. 178 от директивата 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (директивата), съгласно която, за да може да упражни правото си на приспадане, данъчнозадълженото лице трябва да отговаря на следните условия за целите на приспадане в съответствие с член 168, буква а) по отношение на доставката на стоки или услуги, той трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и членове 238, 239 и 240. От своя страна, съгласно чл. 168, б. а” доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаемите сделки на данъчнозадължено лице, същото има правото, в държава-членка, в която извършва тези сделки да приспадне следното от дължимия данък върху добавената стойност, който то е задължено да плати дължимия или платен ДДС

в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от друго данъчнозадължено лице. Следователно, и съгласно чл. 178, вр. чл. 168 от директивата съществува изискването лицето, което претендира правото на приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалния доставчик на доставката на стока или услуга. В тази връзка, както се посочи и по-горе, самото издаване на фактурите не е достатъчно, за да обоснове реалност на документираните с тях доставки на стоки или услуги. В тази връзка при изследване на обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя е налице правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури следва да се съобрази и обстоятелството, че законодателят в никакъв случай не предпоставя признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай. Следователно, при една реално осъществена стопанска операция, данъчно задължените лица трябва да я оформят и документално в счетоводствата си и тогава ще е налице както реално осъществена доставка, така и нейното документално оформяне (в процесния случай от събраните по делото доказателства се установява само и единствено документалното оформяне на доставките в счетоводството). Другата хипотеза не намира опора в закона - недоказана реална доставка, но доказване на нейното документално оформяне в счетоводството. В тази хипотеза първият въпрос, който се поставя - документалното оформяне предпоставя ли реална доставка или без значение дали такава е осъществена. В този случай правилният отговор ще бъде винаги отрицателен, тъй като законът при всички случаи, независимо дали се касае за определяне на косвени или на преки данъци изисква преди всичко доказателства за реалност на доставката, а след това и правилното ѝ счетоводно оформяне.

От събраните по делото доказателства не се доказва реалността на доставките по процесните фактури.

Фактура № 1/01.12.2008 г., по която е отказано правото на приспадане на данъчен кредит е с предмет на доставката услуги по договор за развитие на ветроенергиен проект „Д.” (5% от стойността на договора – фаза „А”) за следните 5 парцела: 036045 – 4200 евро, 041017 – 4200 евро, 018023 – 4200 евро, 024038 – 4200 евро и 036049 – 4200 евро или общата стойност на фактурата е 41072, 43 лв. с начислен ДДС 8 214, 49 лв. От събраните по делото доказателства не може да се направи извод за вида и характера на услугата, чиято доставка и документирана с процесната фактура. За да е налице услуга по смисъла на чл. 8 от ЗДДС следва да има извършване на някакво физическо или правно действие, или поемане на задължение за въздържане от действие или пък неупражняване на права. Освен това следва да се съобрази и обстоятелството, че съгласно т. 11 от договора от 05.09.2008 г. изпълнителят заплаща всички разходи по разработването (включително такси за документи), необходими за предаването на дейностите и по разработването съгласно

настоящия договор за разработване на проект за ветрогенератор. Следователно, предвидено е всичките разходи по разработването да бъдат за сметка на изпълнителя, а не за сметка на възложителя. В тази връзка като правилни се определят изводите на решаващия административен орган за неоснователност на тезата на жалбоподателя за наличие на данъчно събитие към датата на издаване на данъчната фактура – 01.12.2008 г. само поради извършената с анекс от тази дата промяна на страните по договора от 05.09.2008 г. В тази връзка от настоящата инстанция напълно се споделят изводите, направени от решаващия административен орган, че за да бърже извършена обективна преценка за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, с оглед на същността и механизма на ДДС като косвен данък е необходимо да бъде установен видът на получените доставки, за които правото на приспадане на данъчен кредит ще се определя от взаимовръзката им с осъществени чрез тях последващи доставки, които съгласно чл. 69, ал. 1 от ЗДДС следва да са облагаеми. В тази връзка следва да се посочи, че правото на приспадане на данъчен кредит по процесната фактура е отказано на основание недоказана реалност на доставката.

По отношение на фактура № 2/15.12.2008 г., като същата е предмет на доставката услуги по договор за развитие на ветроенергиен проект „Д.“ (10% от стойността на договора – фаза „Б“) за следните парцели: 036045 – 8400 евро, 041017 – 8400 евро, 018023 – 8400 евро, 024038 – 8400 евро, 036049 – 8400 евро или с обща стойност 82 144, 86 лв. и начислен ДДС 16 428, 97 лв. Съгласно т. 3 „разработване на проекта“ от договора от 05.09.2008 г., разработването е разпределено на няколко фази, като фаза А включва подписване на договор за разработване, а фаза Б включва оценка за въздействието върху околната среда. Цената и плащането са уредени в т. 4, като съгласно т. 4.4 стойността на проекта се заплаща от купувача на етапи – 5% от стойността на проекта на тази дата (фаза А), 10% от стойността на проекта при получаване на оценка за въздействието върху околната среда от РИОСВ и от Министерството на здравеопазването относно ветрогенератор с 2.1 М мощност и диаметър на ротора 92 м. и 105 м. височина на кулата (фаза Б). От събраните по делото доказателства се установява, че решенията на РИОСВ [населено място] и на министъра на здравеопазването са били издадени на [фирма] и на [фирма] и на [фирма] още преди сключването на договора за разработване на ветроенергиен проект от 05.09.2008 г. и извършените промени по силата на анекса от 01.12.2008 г., което означава, че изпълнителят, посочен във фактурите, а именно [фирма] не е имало как да подаде молби до посочените администрации за получаване на оценка за въздействието върху околната среда от РИОСВ и от Министерството на здравеопазването относно ветрогенератор с 2.1 М мощност и диаметър на ротора 92 м. и 105 м. височина на кулата. Съгласуването на местоположението на ветрогенератор в пи 018023 в землището на [населено място] от министъра на здравеопазването е било осъществено с писмо от 12.08.2008 г. (по искане от [фирма]), съгласуването на

местоположението на ветрогенератор в ПИ 024038 в землището на [населено място] от министъра на здравеопазването е било осъществено с писмо от 15.07.2008 г. (по искане от [фирма]), съгласуването на местоположението на ветрогенератор в ПИ 036045 в землището на [населено място] от министъра на здравеопазването е било осъществено с писмо от 10.07.2008 г. (по искане от [фирма]), съгласуването на местоположението на ветрогенератор в ПИ 036049 в землището на [населено място] от министъра на здравеопазването е било осъществено с писмо от 10.07.2008 г. (по искане от [фирма]), съгласуването на местоположението на ветрогенератор в ПИ 041017 в землището на [населено място] от министъра на здравеопазването е било осъществено с писмо от 12.08.2008 г. (по искане от [фирма]). По същия начин решение № 231-ПР/15.07.2008 г. на директора на РИОСВ [населено място] да не се извършва О. на инвестиционно предложение „Изграждане на един брой ветрогенератор” в ПИ 018023 с възложител [фирма] е повод подадено искане от това дружество вх. № 26-00-3745-2/11.06.2008 г., решение № 232-ПР/07.07.2008 г. на директора на РИОСВ [населено място] да не се извършва О. на инвестиционно предложение „Изграждане на един брой ветрогенератор” в ПИ 041017 с възложител [фирма] е повод подадено искане от това дружество вх. № 26-00-2338-4/11.06.2008 г., решение № 177-ПР/26.06.2008 г. на директора на РИОСВ [населено място] да не се извършва О. на инвестиционно предложение „Изграждане на един брой ветрогенератор” в ПИ 024038 с възложител [фирма] е повод подадено искане от това дружество вх. № 26-00-2336/28.03.2008 г., решение № 178-ПР/23.08.2008 г. на директора на РИОСВ [населено място] да не се извършва О. на инвестиционно предложение „Изграждане на един брой ветрогенератор” в ПИ 036045 с възложител [фирма] е повод подадено искане от това дружество вх. № 26-00-2337/28.03.2008 г. При съобразяване на обстоятелството на датите на подаване на исканията за издаване на посочените решения и на обстоятелството, че към тази дата дружеството [фирма] не е съществувало, то същото не би могло по никакъв начин да извърши услугите по фаза „Б”. Исканията за издаване на разрешенията и самото им издаване са факти, които са се осъществили дори преди датата 05.09.2008 г. Неправилно както в жалбата, така и в представените по делото писмени бележки данъчното събитие са определя като датата, на която следва да се осъществи плащането. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Отделно от това, от представените по делото доказателства не се установява реалността на доставката по процесната фактура. От събраните по делото доказателства не се установява лицето, посочено като доставчик в същата да е извършило процесните услуги, доколкото към датата на извършването им същото не е съществувало.

Следователно, след анализ на събраните по делото доказателства и тяхното и преценката на тяхната съотнесимост с приложимите правни разпоредби не се

установява реалността на доставките по никоя от фактурите, по отношение на която е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт №[ЕИК]/22.10.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С., като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ